

UDK 37:070.446:82-94
1.05 Poljudni članek
Prejeto: 5. 7. 2021

Prof. dr. Lovro Šturm

minister za področje izobraževanja
v peti vladi Republike Slovenije

Državni simboli v šolstvu in športu *State symbols in education and sports*

Po časovnem razmiku dveh desetletij se kratkega polletnega mandata ministra za šolstvo in šport spominjam z zadovoljstvom, ko pogledam na opravljeno delo. Veliko sem se v tako kratkem času takrat naučil tudi o organizaciji in delovanju tako razvejanega in kompleksnega sistema, kot ga predstavlja slovenski vzgojno-izobraževalni sistem vključno s področjem športa.

Poskušal sem nekaj malega prispevati k izboljšanju stanja. Presenetilo me je, da državni simboli in njihov pomen niso bili del izobraževanja mladine oziroma so bili celo nezaželeni. To je bilo zame dokaj nenavadno, zato sem že na začetku mandata izdal okrožnico vsem šolskim ustanovam in ravnatelje pozval k spoštovanju državnih simbolov. Ta okrožnica je naletela na revolt šolskih ravnateljev, oglasili so se tudi posamezniki v medijih, ki so nasprotovali okrožnici brez vsakih razumnih razlogov. Zato sem po premisleku pred iztekom mandata pripravil za vlado predlog v obliki vladne uredbe, ki je zapovedala, da morajo biti na šolah izobešene slovenske zastave. Vlada je uredbo sprejela in nobena naslednja vlada vanjo ni posegala. Od takrat naprej imamo simbole državnosti na vseh slovenskih šolah. Pred tem tega ni bilo. Naj povem, da sem ob začetku šolskega leta 1. septembra 2000 obiskal več šolskih ustanov na Primorskem. Čeprav so šolska vodstva in seveda vsi ravnatelji bili seznanjeni z nameranim obiskom šolskega ministra v njihovih ustanovah, ni nikjer na njihovih poslopih plapolala slovenska zastava. Izjema je bila samo ena. Edina slovenska zastava, ki je visela pred šolo, je bila zastava na italijanski šoli v Kopru. Tam je visela slovenska zastava, poleg italijanske seveda. Zares nenavadno.

Spominjam se še neke druge zanimive okoliščine, povezane s tem, da je bilo leto 2000 olimpijsko leto. Olimpijske igre so potekale v Sydneyju v Avstraliji. Z državnim sekretarjem za šport dr. Alešem Vestom sva se odpravila na naporno pot. Tekoče delo na ministrstvu sem spremljal in koordiniral dvakrat dnevno po telefaksu, elektronska pošta takrat še ni bila tako razširjena. Po mobilnem telefonu pa sem bil vseskozi v stiku s kabineto na ministrstvu.

Še zdaj imam prijeten spomin, da sem bil kot predstavnik Republike Slovenije na položaju ministra za šport osebno prisoten pri osvojitvi prvih dveh zlatih odličij naših olimpijcev. Tisti dan smo najprej spremljali izjemno dih jemajoče veslanje v čolnu dvojic brez krmarja Iztoka Čopa in Luka Špika. Biti prisoten ob razglasitvi njune zmage in igranju slovenske himne, je bilo enkratno doživetje. Takoj zatem pa smo se odpravili na 150 kilometrov oddaljeno drugo olimpijsko prizorišče, kjer je pri streljanju s puško nastopal naš olimpijec Rajmond Debevec. Po divji vožnji z avtomobilom smo prišli še pravočasno, da sem lahko prisostvoval njegovemu umirjenemu nastopu in osvojitvi druge zlate olimpijske medalje za Slovenijo. To je bil enkratni dan, ko je Slovenija s svojimi olimpijskimi zmagovalci ponosno zakorakala v areno olimpijskih iger, v kateri je dvakrat v enem dnevu odmevala himna Zdravljica.

V trajen spomin na ta zgodovinski dogodek 23. septembra 2000, ko je v olimpijski areni prvič zadonela slovenska himna, je slovenski parlament leta 2020 ta dan razglasil za dan športa in ga povzdignil v državni praznik.